

[**מרגש:** הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש]

83. רחמו רחמו עמי

תשעה באב תשפ"ב

מעולם, מאז הוקמה "מתנת חיים", לא התקיימה השתלת בתשעה באב. תשעה באב הוא תאריך בו לא נוהגים לערוך פרוצדורות שאינן בבחינת חירום. הוא יום קשה של אבל בשמים ובארץ ואנשים מעדיפים לתרום בתאריכים אחרים. ארז בן שרה מאלעד היה הראשון ששבר את המוסכמה. מכל הימים שבועולם, נתן הסכמתו לעבור את הניתוח בתשעה באב. בצום, הוא ייכנס לחדר ניתוח. "אבל למה?" שאלתי אותו. תתרום יום אחרי, יומיים אחרי, למה בתאריך כזה? הרי תרומת כליה, בשונה מניתוחי חירום אחרים, היא ניתוח מוזמן, אפשר לבחור יום ולזמן תאריך, למה לבצע את התרומה בתאריך מקורי כל כך?

"ביקשתי מהרופאים את לוח הזמנים האפשריים לתרומה", ענה בפשטות ארז, "וגיליתי שזה או לתרום בתשעה באב או לחכות לספטמבר, לאחר שהרופאים חזרים מחופשת הקיץ שלהם. אין לפני, אין אחרי ואין בין לבין. לתרום בתשעה באב זה לא לכתחילה, זה אולי גם לא פשוט, אבל בגלל זה המוסתלת שלי תיאלץ לסבול מייסורי הדיאליזה עוד מספר שבועות? בשביל הנוחות והבחירה הראשונית שלי היא תסבול? זה נראה לך הגיוני?"

לא, זה לא נראה לי. שום דבר לא נראה לי באותו רגע, כי מה שראיתי היה רק טשטוש של דמעות. ריבונו של עולם, אלו ילדים יש לך. איזו גדלות.

"הרב ארז", אמרתי לו, "אתה עושה מעשה כל כך גדול, כל כך מיוחד, אני מבקשת ממך, כאשר אתה נכנס לחדר הניתוח תתפלל עלינו, על כל עם ישראל, כידוע, בית שני חרב בעוון שנאת חינוס ואתה עושה ביום תשעה באב מעשה עצום שיא של אהבת ישראל. תתפלל עלינו, לך יש פתחון הפה לבקש, תתחנן לקב"ה שישלח כבר את הגאולה".

בתשעה באב נכנס הרב ארז לחדר ניתוח, לא לפני ששאל רב כמובן וקיבל אישור וברכה חמה. באותו יום... הוא נדרש לצום לפני הניתוח ועד שהתאושש כבר נגמר היום, כך שבאופן פלאי הוא גם השלים את צום תשעה באב. אם שאלתן מהם אנשים גדולים, מצטטת לכן כאן את המילים שהתפלל אדם בזמן שהובל על המיטה המתגלגלת בואכה חדר הניתוח. הוא כבר היה מחובר לעירוי ומוכן לניתוח, חה מה שהיה חשוב לו לומר: "ריבונו של עולם, אני עומד לעשות עכשיו פעולה שאני לא חייב לעשותה. באתי לכאן רק כדי לתת לך מתנה ולהראות אהבה. אין דבר שיותר משמח אבא מאשר לראות את הילדים שלו חיים בשלום, אוהבים זה את זה ומעניקים זה לזה. אני עומד לתרום כליה לבחורה בת עשרים שלא רציתי שתסבול עוד יום בטיפולי דיאליזה. אני רוצה לגאול אותה הכי מהר שאפשר ואתה ודאי רוצה לגאול אותנו מהר ובקרוב. בבקשה, בורא עולם, רחם עלינו כבר, מנע מגיפה וצער וכאב מנחלתך ושלח לנו גואל צדק".

אמן.

אנשים גדולים בדרך

אם בזמני חופשה עסקינן, לפני מספר שנים תרמה כליה מנהלת בית ספר. את הניתוח היא ביקשה לעבור בימי החופשה הגדולה. "אולי תחכי", הצעתי לה, "את בטוח תשושה לאחר תקופה כה ארוכה של לימודים ושל ניהול מערך בית ספרי אינטנסיבי כל כך. האם אינך זקוקה לחופש?"

ומה ענתה לי האישה המיוחדת הזאת? כך היו דבריה: "ישנם אנשים ששוכרים צימרים, יש אנשים שנוסעים לשוויץ, בשבילי חדר הניתוח הוא צימר והתרומה היא השווייץ'. הצלת אדם היא החופשה הטובה ביותר שאני יכולה לבקש לעצמי. לראות את הנתרמת אחר כך כח מחייכת, שותה וחוזרת לחיים מעניק לי כוח יותר מהאוויר של הרי האלפים. איך אדחה את התרומה לתחילת שנת הלימודים!?"

ואכן, לקראת ימי הרחמים והרצון הממשמשים ובאים, אין סגוריה גדולה מזו.

